

Misna slavlja i župni oglasi

Ponedjeljak, 16. 6.	18.30 + Ivica, Jure, Mande i Verica Franjković
Utorak, 17. lipnja	18.30 + Ivan i Marija Sudarić
Srijeda, 18. lipnja	18.30 U zahvalu Sv. Josipu za sve dobročinitelje
Četvrtak, 19. lipnja TIJELOVO	10.00 OŠTARIJE: Misa i procesija 12.00 CEROVNI: + Goran i Stjepan Sabljak; Milan Gašparović
Petak, 20. lipnja	18.30 + Katica Franjković
Subota, 21. lipnja	15.00 Krštenje: Dejan Ante i Dejana Alojzija Udorović (sin i kći Nebojše i Gordane) 18.30 + Ivan Prebeg Možar (8. dan); Ivan Gračanin; Jure i Marica Juričić; Željko, Franje, Ana i Rudolf Grdić pok. ob. Franjković, Mihaljević, Rukavina i Gračanin;
22. lipnja Dan Gospodnji	10 OŠTARIJE: Misa za narod 12 CEROVNIK: + Zlata Rupčić (Ivka Luketić)

1. **ZLATNA KRUNICA** – molimo tijekom mjeseca lipnja Srcu Isusovom.

2. **KRUNICA u obitelji** – nastavljamo moliti s vama i za vašu obitelj. Pozovite me...

3. **MISE** – u filijalnim kapelama **Sv. Marka Križevčanina** u Skradniku i **Sv. Ante Padovanskog** na Vojnovcu neće se služiti tijekom ljetnih mjeseci. Pozivamo sve vjernike ovih filijala na nedjeljne i blagdanske mise u župne crkve.

4. **TIJELOVO** slavimo u četvrtak, 19. lipnja u 10 sati u Svetištu te u 12 sati na Cerovniku. Pozivam zajednice i udruge na pravljenje oltarića kao i proteklih godina.

5. **MINISTRANTI** – biskupijski susret održava se u utorak, 17. lipnja u Otočcu. Pozivam ministrante neka mi se jave do ponedjeljka do podne zbog organiziranja prijevoza.

6. **MISIJSKE narukvica** – od 25 kn za djecu u Africi (*ob. Bertović 091-568-2670*).

Tijelovo - Svetkovina Presvetog Tijela i Krvi Kristove

Tijelovo, punim nazivom Svetkovina Presvetog Tijela i Krvi Kristove je katolički blagdan. Slavi se u četvrtak poslije svetkovine Presvetog Trojstva. U Hrvatskoj je neradni dan (jednostavno računanje datuma: deveti četvrtak nakon Uskrsa). Za Katoličku Crkvu, svetkovina je u spomen na ustanovljenje Euharistije na Veliki četvrtak. Pojavljuje se u 13. stoljeću, a na cijelo zapadno kršćanstvo proširuje se u 14. stoljeću. Augustinska redovnica sv. Julijana iz samostana kod Liegea u Belgiji, imala je viđenje punog mjeseca, na kojem je opazila mrlju. Puni mjesec je protumačila kao Crkvu, a mrlju kao nedostatak blagdana, kojim bi se častio Presveti oltarski sakrament. Na njezinu molbu, mjesni je biskup za svoju biskupiju uspostavio blagdan, koji se na početku zvao blagdan Euharistije. Sveta Julijana i njeni suvremenici promovirali su ideju toga blagdana i željeli su ga proširiti na cijelu Crkvu. Papa Urban IV. objavljuje bulu 1264., kojom blagdan Euharistije, želi proširiti na cijelu Crkvu. No, brza smrt ga je spriječila u tome. Tek u 14. stoljeću, papa Ivan XXII. širi blagdan na cijelu Rimokatoličku Crkvu. Tijelovo se slavi u crkvama i svetištima diljem Hrvatske.

Izdavač: pop Antun Luketić; Župni ured Oštarije; e-mail: www.zupa-ostarije.com

	<h1>Pod Gospinim plaštom</h1> <p>OŠTARIJE i SKRADNIK, CEROVNIK i VOJNOVAC 047-584-070 • 098-887-044 • pop.ante@gmail.com 15. lipnja 2014. • PRESV. TROJSTVO • God. V. • br. 23 (198)</p>	
--	--	--

Presveto Trojstvo – tajna ljubavi

Danas slavimo svetkovinu Presvetoga Trojstva. To znači, klanjamo se jednome i jedinome Bogu koji živi u tri sobe: Ocu i Sinu i Duhu Svetom. Mi ljudi ne bismo nikada iskusili tu unutarnju Božju tajnu, da nam se sam Bog nije saopćio u ljubavi. Bog nam se objavio u svome stvaranju, u djelu otkupljenja i u posvećenju ljudi.

U toku povijesti spasenja sve jasnije je bivalo, tko je uistinu Bog. Mislimo najprije na Stari savez: tamo je u božanskoj pedagogiji bilo posviješćeno ljudima da je samo jedan i jedini Bog. On je na osobit način izabrao svoj izraelski narod, i htio je da njegovo spasenje konačno dođe do svih naroda. Ljudi više ne trebaju štovati mnoštvo poganskih bogova ili snagu prirode, nego klanjanje i slavljenje, hvala i molba pripadaju jednome i jedinome Bogu!

S dolaskom Isusa Krista u ovaj svijet Bog se nama ljudima još jasnije pokazao: Bog šalje svoga Sina u ovaj svijet; vječni Bog stupa u blizi odnos prema nama ljudima; on sam postaje jedan od nas. Sin Božji, Isus Krist, rođen je od Djevice Marije kao čovjek. I kad Gospodin naš Isus Krist dovrši svoje spasiteljsko djelo na zemlji i nakon svoga uskrsnuća bude uzet na nebo, on nam od Oca šalje Duha Svetoga, da svi, koji vjeruju, budu ispunjeni njegovom ljubavlju. Duh Sveti uvodi nas u svu istinu. U Duhu Svetom spoznajemo jednoga i trojstvenog Boga i klanjamo mu se. Mi spoznajemo, da je Bog tajna ljubavi. Ljubav nije samoća nego zajedništvo. Tako je Bog u samome sebi najviše i najblaženije zajedništvo koje postoji. Bog želi da i mi ljudi sudjelujemo u njegovoj radosti, i poziva nas da vjerujemo i daruje nam u krštenju božanski život.

Vječni, trojstveni Bog stanuje u našim srcima; ako ljubimo braću i sestre, tada imamo zajedništvo s Bogom, koji je "ljubav". (1 Iv 4,8.16). "Ako vidiš ljubav, vidiš Presveto Trojstvo", tako to formulira sveti Augustin. Stoga možemo kazati: Boga nitko ne može shvatiti, obuhvatiti, a ipak nam je blizu. Mi smo u živom jedinstvu s njime, ako čuvamo u srcima vjeru, nadu i ljubav i naš život izručimo Bogu. Marija, djeвица i majka Božja, to je na jedinstven način uzorno živjela.

Tada primamo sve što trebamo za naš život i što nam služi za spasenje. Čovjek nalazi trajnu sreću samo kod Boga koji nas je iz ljubavi pozvao na život i koji nas je pozvao na ljubav prema Bogu i ljudima.

fra Jozo Župić

Gospa u našim mislima (3)

Vlč. Zvonimir Badurina Dudić

✠•✠•✠•

Naveli smo na kraju prošlog članka riječi svetog Ivana II. izrečene u dokumentu Otkupiteljeva Majka da je u našem putu i putu Crkve Marija prisutna kao „blažena što povjerova“, kao ona koja je napredovala u putu vjere, sudjelujući kao ni jedno drugo stvorenje u otajstvu Kristovu. (br. 25). Svi smo mi stvoreni u velikoj mogućnosti da budemo sveti, da budemo Božji, da budemo ljudi ljubavi. Zbog naklonosti grijehu, popuštanja vlastitoj sebičnosti, to se u mnogoj mjeri, nažalost, često ne ostvari. Ipak, raduje nas stvarnost onih ljudi koji su bili drugačiji od nas, otvoreni potpuno Bogu i podatni njegovim zahvatima. Toj nas divnoj istini uči Nebeska Majka. Ovu će istinu ovako formulirati sveti Ignacije Lojolski: „Malo ljudi si može i zamisliti što je Bog mogao s njima učiniti da su se predali bez pridržaja vodstvu milosti; da su se odvojili sami od sebe i potpuno se predali božanskom Učitelju kako bi on mogao oblikovati njihove duše svojim rukama.“

Ovo je jedini razlog zašto Mariju slavimo kao najveći uzor vjere. Odustala je potpuno od sebe, svojih planova, nagnuća, životnih projekata. Jedino ljudi koji ovo srcem razumiju imaju hrabrosti biti Božji u obitelji, javnom životu, odazvati se kad ih Bog zove u duhovno zvanje. Tek srce slično srcu svetog Pape može prepoznati „potpunu raspoloživost sluškinje Gospodnje“ o čemu razmatra u broju 39. ovog dokumenta. Ta se potpuna predanost ogleda i u „trajnoj suradnji“ s Bogom. (br. 41.). Ona ju dovodi do trajnog sjedinjenja s Bogom, do čudesnog postignuća koje nam je živo na svaki njen blagdan, u svakom svetištu živo i prisutno: „služiti znači kraljevati!“ „Ona je dakle blažena, jer je 'povjerovala' i svaki dan iznova vjeruje u svim iskušenjima i protivštinama: i u razdoblju Isusova djetinjstva i kroz godine skrivene života u Nazaretu...(br. 17.).

U pismu svećenicima na Veliki četvrtak 1979. godine sveti će Ivan Pavao II. naglasiti da nas sve duboko prožima čudesna blizina Majke Božje. Ona je sačuvala svoje sjedinjenje sa Sinom sve do križa, naučava Crkva u dogmatskoj konstituciji o Crkvi drugog vatikanskog sabora, br. 58. U ovoj suznoj svakodnevnoj dolini, bilo tako i s nama.

Mučeništvo svetoga Tarzicija

u povodu Svetkovine TIJELOVA

Na svetkovinu Tijelova na osobit način štujemo Svetu euharistiju. Službeno se kaže "Svetkovina presvetoga Tijela i Krvi Isusove". Mi se klanjamo Onome koji je u liku kruha, prisutnome Gospodinu Isusu Kristu i nosimo Presveto u procesiji ulicama našega mjesta. Velika je radost za sve nas, da mnoga djeca sudjeluju i prate Presveto u procesiji: prije svega to su prvopričesnici i ministranti koji ovdje ispunjavaju važnu službu. Postoji i osobiti zaštitnik za ministrante i prvopričesnike, naime sveti Tarzicije. Dopustite da čujemo nešto iz njegove povijesti!

Kad je u rimskom carstvu bilo sve više progona kršćana, za sve one koji su vjerovali u Isusa Krista, nastupile su poteškoće kako je moguće sačuvati i ispovijedati vjeru. Tko je bio otkriven kao kršćanin, on je morao računati da će ga snaći smrtna kazna. Premda kršćani nisu nikome nanosili zlo, oni su uvijek bili pod sumnjom. Okupljali su se iz nedjelje u nedjelju, i zajedno slavili "Gospodnju večeru" (također nazvanu Sveta euharistija i Sveta misa). Bolesnicima se sveta pričest nosila u kuće.

Kad je jednom osobito bilo opasno, da svećenik ili đakon ponesu pričest jednom bolesniku (jer progonitelji su čekali pogodan trenutak, da posvećene sluge uhvate), a bilo je to u trećem stoljeću u

Rimu, mladić imenom Tarzicije bio je izabran i zamoljen da skriveno ponese svetu pričest bolesnicima i umirućima. Kod neprijatelja neće biti tolika sumnja i on bi mogao ponijeti svetu pričest bolesnicima koji su čekali da prime "kruh života". Jer Isus Krist je osobiti prijatelj bolesnih, a sveta pričest je za umiruće posljednja hrana na putu u vječni život, stvarna "popudbina". To je više puta uspjevao ministrantu ili akolitu Tarziciju, da ga nisu otkrili dok je nosio svetu pričest bolesnicima. On je to činio s velikom radošću i spremnošću. Čvrsto je vjerovao u Isusa Krista i znao je, da to nije običan kruh kojeg su ljudi trebali. To što izgleda kao kruh, u stvarnosti je Tijelo Kristovo. Isus Krist je dakle sam prisutan i on želi biti hrana za naše duše, da mi primimo vječni život kod Boga.

Ipak se dogodila nesreća: Tarzicije je bio prepoznat i uhvaćen. Tražilo se od njega, da svoje "blago", Svetu euharistiju preda na milost i nemilost. On nije bio spreman, jer je radije želio umrijeti nego se odreći Isusa Krista, i njemu biti nevjeran. Kasnije se papa Damaz (366-384) sjetio mučeništva ovoga mladića imenom Tarzicija: "Tarzicije je nosio kod sebe Euharistiju, kad se jedna nahuškana grupa fanatika bacila na njega, da to obeščasti. Mladić je radije želio izgubiti život nego izručiti Tijelo Kristovo ovim razbješnelim psima." Tako je Tarzicije ubijen od progonitelja (vjerojatno kamenovanjem). Mi možemo kazati: to je očito bila velika nesreća, jer nitko ne bi želio smrt ovome mladiću. Ali vjera u Isusa Krista davala je kršćanskoj zajednici snagu, nositi se s tom nesrećom. Tarzicije je poslije čašćen kao mučenik, jer je svojim životom zaštitio Svetu euharistiju i obranio je. On je umro u vjeri u Isusa Krista, Otkupitelja i vjerovao je da će biti uzet u slavu neba. Tako imaju prvopričesnici, ali i ministranti i svi mi osobitog zagovornika kod Boga. Sveti Tarzicije uči nas pravom strahopoštovanju prema sakramentu Euharistije i neka nam izmoli duboku vjeru u Božju prisutnost s nama.

